

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyně Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **Obec Horní Bečva**, IČ: 00303771
sídlem Horní Bečva 550, 756 57 Horní Bečva
zast. Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou
sídlem Olomoucká 36, Mohelnice

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2025, č.j. MZP/2025/330/810, sp. zn. ZN/MZP/2025/330/138

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhá žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2025, č.j. MZP/2025/330/810, sp. zn. ZN/MZP/2025/330/138 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl námitky

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

žalobkyně a rozhodl o tom, že opatření Řídícího orgánu Operačního programu Životní prostředí 2021-2027 (dále též „ŘO OPŽP“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 29. 4. 2025, č. j. MZP/2025/330/590 (dále též „opatření“ nebo „prvostupňové rozhodnutí“) bylo plně oprávněné. Dále se žalobkyně domáhá zrušení opatření.

2. Opatřením bylo rozhodnuto o nevyplacení části dotace ve výši 220 812,90 Kč na projekt žalobkyně reg. č. CZ.05.01.01/02/22_009/0001991 „Snížení energetické náročnosti gastroprovozu – Základní škola T. G. Masaryka a mateřská škola Horní Bečva, okres Vsetín“ (dále též „projekt“).

II. Žalobní body

3. Námitky žalobkyně uplatněné v podané žalobě lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
4. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá nicotnost napadeného rozhodnutí, neboť o porušení zákona č. 134/2016 Sb. o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZZVZ“), rozhodl správní orgán bez příslušné zákonné působnosti k tomuto konstatování, tedy přisvojil si působnost, která mu nenáleží, a proto z ní nemá ani vyplývající pravomoc. O porušení pravidel stanovených ZZVZ mohl rozhodovat pouze Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „ÚOHS“), který má pravomoc a působnost v oblasti kontrolování veřejných zakázek. Podle názoru žalobkyně jde o závažné překročení působnosti Ministerstva životního prostředí ČR (dále též „MŽP“), potažmo ministra životního prostředí ČR (dále též „ministr“). MŽP by mohlo vydat opatření až po pravomocném vydání rozhodnutí ÚOHS, nikdy o této otázce nesmí rozhodovat jako o předběžné, rozhodovat svévolně. Pokud tedy MŽP, a nyní v napadeném rozhodnutí sám ministr, rozhodl o porušení § 6 ZZVZ, a na základě toho uložil (vyvodil) jakýkoliv právní následek (krácení dotace, de facto sankci), rozhodl jako orgán, který nemá takové rozhodování ve své působnosti. Bez pravomocného závěru ÚOHS nelze dle názoru žalobkyně ukládat jakékoli následující opatření, sankce apod., ale pouze dát tomuto úřadu podnět a požádat ho o závěr, k tomu však nedošlo.
5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že odůvodnění je velmi nedbalé. Vůči velmi výkladově volnému ustanovení § 6 ZZVZ se omezuje na dva krátké odstavce, které se soustředí na část námitek žalobkyně, a stále ze stejných technických pozic. K těmto závěrům však dochází výkladově netransparentním způsobem. Není jasné, z čeho tyto jeho „jasné“ závěry vyplývají. Obdobné je to i u polemik ohledně objemu nádoby pro vaření (výrobky Eeektrolux PFEN17EKEM a PFEN17EJEM), kdy argumentace proti těmto výrobkům je dle názoru žalobkyně neobhajitelná, protože nelze v podstatě dohledat, z čeho opravdu vychází. Je totiž zjevné, že požadavek na minimální objem 150 litrů splňují i nádoby na 170 litrů. Žalobkyně průzkumem zjistila další výrobek, Electrolux PUEN17KGEM, který splnil všechna kritéria, ale žalovaný k jasným argumentům nepřihlédl, resp. žalobkyně má za to, že je v podstatě kvalifikovaně nevyhodnotil, protože není s podstatou dostatečně odborně obeznámen (má za to, že odůvodnění jen převzal). Pokud jde o výrobek Palux FEP341, který rovněž nesplnil dle žalovaného parametry, pak žalobkyně tvrdí, že došlo k nesprávnému uchopení tohoto parametru. Žalovaný k argumentům však opět nepřihlédl, resp. má za to, že je opět v podstatě kvalifikovaně vůbec nevyhodnotil, protože není s podstatou dostatečně odborně obeznámen (žalobkyně má za to, že odůvodnění jen převzal). Ani závěr, který učinil žalovaný vůči výrobku ELRO PGN33, není správný.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

6. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobkyně se při přípravě zadávacího řízení nedopustila ani nemohla dopustit vytýkaného porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek ani zákazu diskriminace, protože nepoužila značkovou specifikaci ani přímo, ani jakkoli nepřímo. Nemohlo tak dojít ze strany žalobkyně k porušení zákona o zadávání veřejných zakázek a tím zadávacích pravidel, a proto není žalovaný oprávněn jí jakkoli krátit dotace, tedy jakkoli ji de facto sankcionovat, protože krácení dotací je nepřímo uloženou sankcí.
7. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje dále v tom, že sankce byla uložena vůči malé obci, která musí na veškeré externí práce jako jsou žádosti o dotace a přijímání dotací využívat externí odborné služby, protože sama není objektivně připravena tuto agendu ad hoc obsáhnout. Na žalobkyni je proto napadeným rozhodnutím kladena přemíra požadavků ze strany žalovaného.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

8. V písemném vyjádření k žalobě setrval žalovaný na právních názorech uvedených v napadeném rozhodnutí, a v plném rozsahu na ně odkázal.
9. K první žalobní námitce žalovaný uvedl, že argument žalobkyně o výlučné působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže je právně nesprávný a mýjí se s povahou dotační kontroly. Ministerstvo životního prostředí nerozhoduje o porušení ZZVZ, ve smyslu správního řízení podle tohoto zákona, což skutečně spadá do působnosti ÚOHS (§ 268 a násl. ZZVZ), nýbrž vykonává kontrolu dodržení podmínek poskytnuté dotace podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech (dále jen „ZRP“). Jde o dva odlišné právní režimy s rozdílnými účely a důsledky: ÚOHS řeší správní delikty a ukládá pokuty, zatímco poskytovatel dotace posuzuje splnění dotačních podmínek, mezi nimiž je i povinnost dodržovat ZZVZ, a při jejich porušení uplatňuje finanční korekci. Poskytovatel dotace musí být oprávněn sám posoudit, zda byly splněny podmínky, za kterých byly veřejné prostředky poskytnuty. Poskytovatel musí být (a na základě unijního práva tedy i je) oprávněn tuto podmíněnost kontrolovat, jinak by nemohl plnit své závazky vůči Evropské unii. Pokud by byl poskytovatel nucen čekat na rozhodnutí ÚOHS, nemohl by efektivně chránit veřejné prostředky ani plnit povinnosti vůči EU, protože ÚOHS má diskreční pravomoc zahájit řízení, časové limity pro zahájení (§ 268 odst. 4 ZZVZ) a jiný předmět rozhodování (správní delikt, nikoli splnění dotační podmínky). Ministerstvo tedy nerozhoduje o správním deliktu podle ZZVZ, ale o splnění dotační podmínky, kterou je dodržení ZZVZ, což je zcela v rámci jeho zákonné působnosti jako poskytovatele dotace (a Řídícího orgánu Operačního programu Životního prostředí 2021-2027 (dále též „ŘO OPŽP“). Argument žalobkyně směšuje dvě odlišné pravomoci a nemůže obstát.
10. Ke druhé žalobní námitce uvedl žalovaný, že pokud žalobkyně považuje napadené opatření žalovaného za chabě odůvodněné, pak opatření poskytovatele dotace vydané dle § 14e odst. 1 ZRP nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu správního řádu. Takovým rozhodnutím je až rozhodnutí o námitkách proti tomuto opatření dle § 14e odst. 3 ZRP. Na opatření nelze proto pohlížet přísným prizmatem náležitostí správního rozhodnutí uvedených v § 68 a § 69 správního řádu, tedy včetně detailního odůvodnění. Pokud pak žalobkyně brojí proti způsobu vypořádání námitek proti napadenému opatření ŘO OPŽP ze strany ministra, dovoluje si žalovaný nejprve zopakovat, že v rámci tohoto procesního kroku posoudil

všechny parametry u všech výrobků, které mu žalobkyně uvedla v rámci svých námitek proti opatření. Vzhledem k tomu, že u každého s žalobkyní uvedených výrobků bylo možné najít alespoň jeden parametr, který byl v rozporu s požadavky stanovenými v zadávací dokumentaci, bylo možno dovodit, že každý takový výrobek je v rozporu s požadavky zadávací dokumentace a není tedy způsobilý tvořit řádné plnění z této zakázky – žalobkyně jako zadavatel veřejné zakázky by totiž musela nabídku, která by takový výrobek obsahovala, ze soutěže vyloučit pro neplnění podmínek zadávací dokumentace. Ministr pak neměl důvod dále posuzovat ostatní dílčí parametry výrobků, na něž žalovaná v námitkách upozorňovala. Nebylo tak zároveň v žádném případě možné akceptovat úvahu žalobkyně, že všechny výrobky splňují technickou specifikaci pro jednotlivé pozice, jak byla stanovena v zadávací dokumentaci; bylo naopak nutno potvrdit názor ŘO OPŽP.

11. Ke třetí žalobní námitce žalovaný uvedl, že považuje svoji právní argumentaci ohledně nepřímé značkové specifikace za správnou vzhledem k tomu, že žalobkyně nebyla schopna prokázat, že by na trhu existovaly jiné výrobky, které by odpovídaly parametrům specifikovaným v zadávací dokumentaci veřejné zakázky, což bylo osvědčeno v napadeném rozhodnutí, na které se žalovaný v plném rozsahu odkazuje.
12. Argument „malé obce“ není exkulpační okolností. Právní řád výslovně předpokládá, že zadavatelé mohou čelit odborné náročnosti zadávacích řízení využitím externích služeb; odpovědnost za jejich výběr i kontrolu však zůstává na zadavateli. Žalobkyně navíc sama uvádí, že využila externích odborných služeb právě pro tyto účely. Pokud tyto služby neposkytly dostatečnou ochranu před pochybením, je to selhání v rámci vztahu obce – poradce, nikoli důvod k exculpaci vůči poskytovateli dotace. Připustit mírnější právní standard jen z důvodu velikosti obce by vedlo k porušení zásady rovnosti a k nerovnému zacházení s ostatními příjemci dotací i hospodářskými subjekty, které se účastní soutěže o veřejné zakázky. Pravidla zadávání i dotační podmínky proto musí platit stejně pro všechny, bez ohledu na organizační kapacitu jednotlivých obcí. Žalobkyně měla k dispozici preventivní nástroje, jak rizikům předejít: ex ante konzultace zadávací dokumentace s kvalifikovanými externími odborníky, využití metodických materiálů programu či dotazy na poskytovatele. Pokud těchto možností nevyužila nebo je využila neefektivně, nemůže tím přenášet odpovědnost na žalovaného (zejm. v pozici ŘO OPŽP) ani relativizovat jasně stanovené právní požadavky.
13. Žalobkyně na vyjádření žalovaného ze dne 4. 11. 2025 reagovala replikou ze dne 4. 12. 2025, ve které setrvala na svých žalobních důvodech. Nad rámec argumentace ve správní žalobě uvedla, že není povinností zadavatele veřejné zakázky předem provádět výzkum trhu v tom smyslu, jaký předpokládá a požaduje žalovaný, tedy proto, aby byla schopna prokazovat existenci výrobků, které by odpovídaly parametrům specifikovaným v zadávací dokumentaci veřejné zakázky, a které pro splnění svého zadání žádá a pro daný účel potřebuje. Žalovaný tedy uvádí, že žalobkyně nebyla schopna prokázat existenci výrobků určitých kvalit, ale neuvádí, z čeho usuzuje a na základě čeho dovozuje povinnost žalobkyně existenci daných výrobků na trhu prokazovat, než zakázku zadá; navíc z toho vyplývá, že by podobný průzkum měla provádět před zadáním zakázky, a podobná povinnost již vůbec ze zákona o zadávání veřejných zakázek nevyplývá. Pokud žalovaný uvádí, že připustit mírnější právní standard jen z důvodu velikosti obce by vedlo k porušení zásady rovnosti a k nerovnému zacházení s ostatními příjemci dotací i hospodářskými subjekty, které se účastní soutěže o veřejné zakázky, je zcela liché. Nelze odhlédnout od toho, že je skutečně faktický rozdíl mezi velkými městy a malými obcemi, protože faktická odlišnost zde

jednoznačně je – je pouze nutné nepřipustit zneužívání této skutečnosti nad míru. Naopak je nutné konstatovat, že tvrzení, že malé obce mohou využít externích služeb, a tedy nutit je hradit náročné odborné služby jen proto, že jsou „malé“, vede naopak k nerovnému přístupu. Pokud by malé obce mohly čerpat dotace jen tak, že souběžně budou vynakládat prostředky právě pro dané odborné služby, často velmi nákladné, z důvodu náročnosti zadávacích podmínek, jsou v nerovném postavení ony.

IV. Rozhodné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

14. Ze správního spisu vyplývá, že dne 27. 3. 2024 žalobkyně podala žádost o podporu projektu do Operačního programu Životní prostředí 2014–2020 prostřednictvím Státního fondu životního prostředí ČR jako zprostředkujícího subjektu OPŽP 2021-2027 (dále jen „ZS OPŽP“). Dne 25. 4. 2024 bylo ze strany Ministerstva životního prostředí jako ŘO OPŽP vydáno rozhodnutí o poskytnutí dotace č. 22_009/0001991.
15. Projekt byl realizován v rámci podlimitní veřejné zakázky na dodávky s názvem „*Snížení energetické náročnosti gastroprovozu – Základní škola T. G. Masaryka a mateřská škola Horní Bečva, okres Vsetín*“ zadávané formou zjednodušeného podlimitního řízení, které bylo zahájeno dne 20. 6. 2024.
16. Při kontrole podkladů k zadávacímu řízení předmětné veřejné zakázky bylo ze strany ZS OPŽP v rámci posouzení správnosti postupu příjemce dotace ve výběrovém řízení identifikováno pochybení, kterého se žalobkyně měla dopustit tím, že v zadávacích podmínkách zcela bezdůvodně použila značkovou specifikaci, a to v míře představující 75 % z celkové ceny.
17. Za porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek navrhl ZS OPŽP finanční opravu ve výši 10 % z celkové možné částky dotace použité na financování předmětné veřejné zakázky.
18. Dne 29. 4. 2025 vydal ŘO OPŽP opatření dle § 14e ZRP ve věci nevyplacení 220 812,90 Kč z prostředků OPŽP, č. j. MZP/2025/330/590 s tím, že se plně ztotožnil se stanoviskem ZS OPŽP. ŘO OPŽP potvrdil korekci navrženou ZS OPŽP ve výši 10 % částky dotace použité na financování předmětné veřejné zakázky, tj. 220 812,90 Kč.
19. Proti opatření žalobkyně podala řádně a včas námitky.
20. Dne 28. 7. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým námitky zamítl a rozhodl o tom, že opatření ŘO OPŽP bylo plně oprávněné.

V. Soudní přezkum

21. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
22. Podle § 14e odst. 1 ZRP ve znění pozdějších předpisů *poskytovatel nemusí vyplatit dotaci nebo její část, domnívá-li se důvodně, že její příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta; je-li stanoven nižší odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 5, výše nevyplacené části dotace musí být stanovena v rámci částek vypočítaných podle § 14 odst. 5. Přitom v rámci procentního rozmezí přihlédne poskytovatel k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení účelu dotace. Nevyplatit dotaci nebo její část nelze při nedodržení povinnosti podle § 14 odst. 4 písm. i).*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

23. Podle § 14e odst. 2 ZRP ve znění pozdějších předpisů *poskytovatel o opatření podle odstavce 1 bez zbytečného odkladu vhodným způsobem informuje příjemce. Příjemce může do 15 dnů ode dne, kdy tuto informaci obdržel, podat poskytovateli proti tomuto opatření námitky. O námitkách rozhoduje ten, kdo stojí v čele poskytovatele.*
24. Podle § 6 odst. 1 ZVZ ve znění pozdějších předpisů *zadavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.*
25. Podle § 36 odst. 1 ZVZ ve znění pozdějších předpisů *veřejný zadavatel vede jednání s vyzvanými zájemci s cílem nalézt vhodná řešení způsobilá splnit jeho potřeby a požadavky.*
26. Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Městský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožňuje. Jak uvedl Ústavní soud, „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (viz nálezn ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).
27. Vzhledem k tomu, že účastníci řízení k výzvě městského soudu nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, postupoval městský soud podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání. Po seznámení se se správním spisem a po zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nicotné. Částka ve výši 220 812,90 Kč není pokutou za přestupek žalobkyně spočívající v porušení zákona o zadávání veřejných zakázek, nýbrž finanční opravou za porušení dotačních podmínek. Kompetenci k rozhodnutí o nevyplacení části dotace má proto žalovaný, nikoliv Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Právním základem působnosti žalovaného je § 14e ZRP, jakož i čl. 69 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/1060 ze dne 24. června 2021, neboť na dotaci byly použity finanční prostředky EU. Uvedená ustanovení ukládají žalovanému povinnost provádět finanční opravy. Podle § 14e ZRP k tomu, aby poskytovatel nevyplatil dotaci nebo její část, postačuje důvodná domněnka, že příjemce v přímé souvislosti s dotací porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo nedodržel podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta (srov. Lankaš, Z. Rozpočtová pravidla. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2025, § 14e). Žalovaný v rámci posouzení správnosti postupu žalobkyně v zadávacím řízení identifikoval porušení zásady zákazu diskriminace podle § 6 ZZVZ a povinnosti podle § 36 odst. 1 ZZVZ. Jelikož částka 220 812,90 Kč nepředstavuje pokutu za přestupek žalobkyně, napadené rozhodnutí není nicotné, neboť žalovaný má pravomoc a působnost nevyplatit část dotace při porušení dotačních podmínek.

29. Nedůvodnou shledal soud také námitku žalobkyně spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soud k této námitce uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost zjistit obsah nebo důvody, pro které bylo rozhodnutí vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74).
30. Soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné, jsou v něm obsaženy právní úvahy, na jejichž základě žalovaný posoudil otázky stěžejní pro toto řízení, a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Uvedené je v souladu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Soud má za to, že žalovaný těmto povinnostem dostál. Soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).“
31. Pokud jde o opatření o nevyplacení části dotace, lze souhlasit s žalovaným, že opatření není správním rozhodnutím. Správním rozhodnutím je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 203/2023-45 ze dne 14. 12. 2023 až rozhodnutí o námitkách podle ustanovení § 14e odst. 3. Na opatření o nevyplacení části dotace proto nelze klást tak přísné formální a obsahové nároky jako na rozhodnutí. Za minimální rozsah lze podle Nejvyššího správního soudu považovat uvedení důvodů, ve kterých poskytovatel spatřuje porušení povinnosti stanovené právním předpisem, nedodržení účelu dotace nebo podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta. Tyto důvody byly v opatření uvedeny. Z opatření mimo jiné plyne, že byla porušena zásada zákazu diskriminace ve smyslu § 6 ZZVZ, neboť technická specifikace nepřímou měrou míří na konkrétní výrobky. Nadto platí zásada, že prvostupňové a druhostupňové rozhodnutí tvoří jeden celek. Prvostupňový orgán se nevyjádřil detailně ke všem jednotlivým pozicím, a poskytl stanovisko pouze k výrobkům na pozici 1 s tím, že obdobné závěry lze učinit i u ostatních dotčených pozic. Tento nedostatek následně odstranil žalovaný, neboť na základě přehledu, který obsahuje vyjádření ke všem předloženým alternativním výrobkům jednotlivých pozic, uvedl, jaké požadavky technické specifikace výrobky nesplňují. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze učinit

závěr, že ani u ostatních pozic alternativní výrobky nesplňují požadavky technické specifikace.

32. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Při porovnání požadavků na technickou specifikaci výrobků stanovenou v zadávací dokumentaci s parametry, které mají alternativní výrobky dle technické dokumentace je zřejmé, že alternativní výrobky nesplňují všechny požadavky technické specifikace.
33. U každého alternativního výrobku navrženého žalobkyní existuje minimálně jeden parametr zadávací dokumentace, který výrobek nesplňuje, a to ani s tolerancemi uvedenými v zadávací dokumentaci. Jestliže u alternativních výrobků je vždy alespoň jeden parametr zadávací dokumentace, který výrobek nesplňuje, potom je zcela bez významu, že splňuje jiné parametry zadávací dokumentace, neboť při nesplnění všech parametrů není způsobilý tvořit řádné plnění z této zakázky.
34. Například výrobky Electrolux PFEN17EKEM a PFEN17EJEM sice splňují požadavek na minimální objem, ale již nesplňují podmínku, že ovládací ergonomický panel je ve výšce 900 mm, neboť výška výrobku je 700 mm. Lze souhlasit se žalovaným, že žalobkyně jako zadavatel veřejné zakázky by musela nabídku, která by takový výrobek obsahovala, ze soutěže vyloučit pro neplnění podmínek zadávací dokumentace. Při porovnání parametrů v námitkách dvou nově označených výrobků (Electrolux PUEN17KGEM, ELRO DBGN 32) je patrné, že ani tyto výrobky nesplňují všechny požadavky technické specifikace.
35. Žalobkyně se uvedením značkové specifikace v zadávacích podmínkách dopustila porušení zásady zákazu diskriminace podle § 6 odst. 1 ZZVZ, neboť technické parametry pro pozice 1, 3, 5, 11 a 12 byly nastaveny tak, aby bylo možné nabídnout jen konkrétní preferované výrobky, přičemž neoprávněná značková specifikace dosahuje 75 % z celkové ceny zakázky. Žalobkyně tak zcela bezdůvodně použila značkovou specifikaci v míře představující 75 % z celkové ceny, a tím neodůvodněně zvýhodnila určité výrobky a dodavatele.
36. Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobkyně, že sankce byla uložena vůči malé obci, která musí na veškeré externí práce jako jsou žádosti o dotace a přijímání dotací využívat externí odborné služby, protože sama není objektivně připravena tuto agendu ad hoc obsáhnout. Odpovědnost za plnění pravidel zadávání veřejných zakázek i dotačních podmínek je odpovědností objektivní, u které není právně významné, zda případné pochybení bylo zaviněno či nikoliv. Pokud žalobkyně neměla k dispozici preventivní nástroje, jak rizikům předejít, nebo je využila neefektivně, nemůže tím přenášet odpovědnost na žalovaného ani relativizovat jasně stanovená právní pravidla.
37. Na základě shora uvedeného tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako zamítl.
38. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. dubna 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu